

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1075

22.10.2023 (134)

Lederskap mellom nasjonalt fellesskap og elitisme

fra Michael Kühnen

ERNST RÖHM

Like ubestridt som Rudolf Hess er i det nasjonalsosialistiske tankefellesskapet i hele den hvite verden, like kontroversiell er Ernst Röhm. Og likevel er SAs stabssjef også en av de store lederpersonlighetene i nasjonalsosialismen, uansett hvor mye han skiller seg i type fra Rudolf Hess. Men det er nettopp dette som viser hvor stor spennvidden er i det nasjonalsosialistiske lederskapet.

Som ingen annen legemliggjør Ernst Röhm storheten og tragedien til SA og dermed til politisk soldat i nasjonalsosialismen: Stabssjefen var den store opprøreren, Landsknecht-lederen som brøt all motstand, en revolusjonær av natur, en kjemper mot det borgerlige borgerskapet, en soldat av lidenskap.

Med grenseløs dedikasjon og oppofrelse, aldri sviktende viljestyrke og et ubegrenset kameratskap overfor sine menn, vant han hjertene til de røffe SA-krigerne og smidde SA til et revolusjonært verktøy for partiet som vant seier og gjorde Det tredje riket mulig.

På rikspartiets seierskongress høsten 1933 gikk Ernst Röhm side om side med Adolf Hitler for å hedre bevegelsens falne - aldri før eller siden hadde en partikamerat fått en slik fremtredende plass og ære. Det var et symbolsk uttrykk

for Føreren takknemlighet og anerkjennelse for hans eneste duz-venn og hans tøffeste og mest vellykkede medkjemper!

Kampalliansen til disse to mennene hadde begynt veldig tidlig: I de ville dagene i 1919 i München promoterte den mektige Reichswehr-kapteinen Röhm, som i hemmelighet voktet arsenalene for en nasjonal omveltning og arbeidet utrettelig for å danne en revolusjonær militær styrke for "marsjen mot Berlin", allerede den da fortsatt stort sett ukjente partilederen for det lille NSDAP, ble partikamerat og ledet stadig nye menn til SA. Da Röhm til slutt lyktes og de forskjellige revolusjonære væpnede styrkene forenet seg til et enhetlig "Deutscher Kampfbund", fikk han også gjennomslag for at det skulle stille seg under Adolf Hitlers politiske ledelse. Dermed var Adolf Hitler, med Röhm's støtte, allerede blitt nøkkelfiguren i Tysklands nasjonale gjenfødelse i 1923 og skulle forbli det fra da av.

Ernst Röhm, den lidenskapelige soldaten som ville gi soldaten sin rettmessige plass i det nasjonale fellesskapet, som i bunn og grunn bare så et ekte menneske i krigeren og redskapet for den nasjonale revolusjonen i en soldattropp, kom likevel tidligere enn noen annen til erkjennelsen av at soldatene måtte bli politiske og måtte underordne seg en politisk ledelse, en folkefører som kunne rive med seg og overbevise ikke bare krigerne, men hele folket.

Personlig ambisjon var fremmed for Ernst Röhm, han kjempet for sitt mål og for mannen han hadde gjenkjent skjebnens utvalgt i - Føreren Adolf Hitler!

Det nasjonale opprøret den 9. november 1923 mislyktes - Ernst Röhm klarte å unngå en rettslig dom til tross for sin involvering i hendelsene og sin helt avgjørende rolle i forberedelsene til opprørsforsøket. Han var fortsatt beskyttet av uniformen til den aktive Reichswehr-offiseren, som visste for mye om sine overordnede og hans vaklende lojalitet til systemet og Reichswehrs hemmeligheter. Dermed kunne han fortsette å arbeide, og etter 1923 overtok han ledelsen av det nå forbudte SA, og med Frontbann som juridisk dekke skapte han en ny mektig militær organisasjon. Dette var for å forberede et nytt kuppforsøk, men Adolf Hitler hadde trukket andre - og riktige - konklusjoner av det mislykkede opprøret og bestemte seg for juridisk og politisk kamp.

Lojal mot Føreren og partiet, men ut fra hele sin personlighet ute av stand til å anerkjenne riktigheten av denne avgjørelsen, trakk Ernst Röhm seg fra ledelsen av SA og tok senere på seg militært treningsarbeid i den bolivianske hæren. På denne måten viste han sin disiplin overfor partiledelsen og den generelle politiske linjen og viste seg å være en virkelig nasjonalsosialistisk leder. Han kjente sitt ansvar, innså at andre var bedre egnet for denne veien og ønsket ikke å stå i veien. Han ga opp alt han hadde bygget opp politisk og trakk seg tilbake til partiet trengte ham

igjen.

I slutten av 1930, etter den store valgsuksessen som gjorde NSDAP til det nest sterkeste partiet og fikk SA til å svulme uimotståelig, viste den daværende SA-ledelsen seg ute av stand til å takle nødvendighetene i den nye fasen av kampen - SA ble kastet ut i en dyp krise akkurat da partiet forberedte seg på å kjempe om makten for alvor og trengte denne politiske partihæren mer enn noen gang. Adolf Hitler kalte tilbake sin gamle venn og medkjemper - og Ernst Röhm kom umiddelbart og uten å nøle. Hvis han en gang hadde ofret alt politisk av ansvarsfølelse og trukket seg tilbake for ikke å stå i veien, ga han nå opp sin trygge personlige eksistens fordi partiet trengte ham igjen og Føreren kalte ham! Disse avgjørende årene frem til maktvertakelsen og utover har blitt de evige herlighetene i SAs historie og er uatskillelig knyttet til stabssjefens navn og personlighet.

Ved årsskiftet 1933/34 anerkjente Føreren dette i en takketale og nyttårshilsen som ble trykket i alle tyske aviser, og roste Röhm's "uforgjengelige tjenester" for den nasjonalsosialistiske revolusjonen. Den ble avsluttet med Førerens ord:

*"På slutten av dette året av den nasjonalsosialistiske revolusjonen, blir jeg derfor oppfordret til å forsikre dere om hvor takknemlig jeg er skjebnen for å kunne kalle slike menn som dere mine venner og våpenbrødre. I varmt vennskap og takknemlig anerkjennelse,
Din Adolf Hitler."*

Bare syv måneder senere, gjennom reaksjonens intriger, ble stabssjefen styrtet og skutt sammen med de beste og mest lojale SA-lederne. Jeg har rapportert om disse hendelsene og evalueringen av dem i vårt fellesskap i NEUE FRONT ved forskjellige anledninger andre steder. Dette hører ikke hjemme her, da det ikke kaster noe nytt lys over Ernst Röhm's personlighet som leder, men fører til temaet om den uforsonlige motsetningen mellom revolusjon og reaksjon, som alltid vil være dødsfiender - stabssjefen ble offer for dette dødelige fiendskapet. Også han var en tragisk skikkelse, siden han falt i hendene på sine egne kamerater, i navnet til bevegelsen som neppe ville ha vunnet uten ham og på ordre fra Føreren, som han var dypt hengiven til som venn og kampfelle og hvis navn han døde med på leppene - felt av reaksjonære intriger som ble gjennomskuet for sent.

På dette punktet bør det bare påpekes nok en gang, oppsummert, at stabssjefen til syvende og sist hadde rett i sine advarsler og ideer, og at Det tredje rikets fiasko var årsaksmessig knyttet til tragedien den 30. juni 1934.

Det bør også påpekes nok en gang at Ernst Röhm aldri planla et kupp mot Føreren - "Röhm-kuppet" var et kupp MOT Ernst Röhm og den nasjonalsosialistiske revolusjonen, som plasserte Føreren på altfor mange områder i avhengighet av de

reaksjonære kreftene i administrasjonen, økonomien og fremfor alt Reichswehr, som brakte den første nasjonalsosialistiske folkestaten i historien til fall gjennom forræderi.

Vår ugjenkallelige og lidenskapelige forpliktelse til denne store kjemperen og opprøreren, denne nasjonalsosialistiske lederen som var SAs stabssjef, kan forbli kontroversiell blant filistere og bedrevitere; for oss er det den tøffeste erklæringen om kamp mot reaksjonen og dermed en ed om å fullføre den andre revolusjonen! Vårt fellesskap i NEW FRONT har erklært årsdagen for den rehabiliterte stabssjefens død - 30. juni - som en kampdag mot reaksjonen.

DR. JOSEF GÖBBELS

Dr. Goebbels, NSDAPs propagandaleder, riksminister for folkeopplysning og propaganda og den siste tyske rikskansleren, er den tredje av de historiske lederne av nasjonalsosialismen som vi spesielt respekterer - igjen en helt annen karakter enn partikameratene Heß og Röhm, men igjen en modell og eksemplarisk nasjonalsosialistisk lederpersonlighet:

Ved siden av Førerens stedfortreder, den politiske lederen som ofrer seg i tjeneste for plikt og oppgave, den lidenskapelige partiarbeideren, og ved siden av stabssjefen, den vitale politiske soldatlederen som bryter gjennom all motstand, opprør mot en kvelende normalitet og bevisst revolusjonær mot minusverdenen, kommer den strålende taleren og propagandisten som er blitt kalt den eneste ubeseirede tyske kommandanten under andre verdenskrig.

Dr. Goebbels var ansvarlig for hjemmefrontens moral, for å vekke, styrke og opprettholde viljen til å holde ut, pliktfølelsen og tillitsforholdet til det tyske folkets ledelse - og han oppfylte denne oppgaven med genialitet, aldri sviktende viljestyrke, fantasi og utrettelig, selvoppslukende arbeid og konstant handlingsberedskap. Hjemmefronten sto imidlertid ved Førerens side - ikke bare i de store seierenes følelsesmessige bølger, ikke bare i de angstfylte månedene da skjebnevekten vaklet, men helt inn i det døende rikets siste dager - folket arbeidet, kjempet, ofret og døde i tillit til ledelsen og i visshet om skjebnefullheten i kampen som ville avgjøre Tysklands fremtid i lang tid fremover. Dette er først og fremst Dr. Goebbels' fortjeneste.

Hans urokkelige lojalitet og hans propagandistiske innflytelse på fremtiden, som hans siste tanker og hans enestående offerdød sammen med sin familie og barn var rettet mot, er allerede rapportert her i et tidligere avsnitt.

Rudolf Hess, hvis avsluttende ord ved seiersdomstolen i Nürnberg, som var hans

siste offentlige opptreden før han ble levende begravet, kulminerte i den stolte setningen: "*Jeg angrer ikke!*" - Ernst Röhm, som døde med ordene "*Mein Führer!*" på leppene - dr. Goebbels, som i sin siste store radiotale på Førerenes fødselsdag i 1945 bekjente sin tro på Adolf Hitler og døde sin egen offerdød noen timer etter ham, der hans kone og barn fulgte ham: de er alle sanne modeller for nasjonalsosialistisk lederskap, levde og døde fylt av lojalitet og vilje til å ofre til døden, slik NSDAPs partiprogram krever, i den siste setningen der partilederne forplikter seg til å oppfylle sin oppgave, med fare for livet.

Ingen av dem var opptatt av personlig makt, ingen av dem misbrakte den til personlige formål, ingen av dem mistet kontakten med folket og deres tilhengere - de forble alle kamerater og kamerater av folket. De er alle tragiske figurer av et enormt opprør mot minusverdenen, som mislyktes ved første forsøk, og hvis kraft som modell for fremtidige generasjoner viser seg tydeligst i deres endelige og totale konsekvens, i ofringen av deres egne liv.

Men Dr. Goebbels er ikke bare et forbilde i døden, han er det også som nasjonalsosialistisk leder i den første kampperioden og i årene ved makten.

Dr. Goebbels meldte seg inn i NSDAP på midten av 1920-tallet og jobbet seg iherdig opp i partiet - fra mindre sekretær og utrettelig forsamlingstaler i de vesttyske distriktene, til vervet som Gauleiter i rikets hovedstad, som han tok svært alvorlig og beholdt til sin død - som erobreren av Berlin, som vant rikets røde hovedstad for nasjonalsosialismen - til rikspropagandaleder, rikminister og til slutt kansler i undergangen, var hans skjebne. Hardt, utrettelig arbeid gjorde det mulig for den navnløse studenten og pengeløse akademikeren å bli propagandamester, og det samme gjorde hans geni og hans fine og dypt kunstneriske følelse for strømningene i den tyske folkesjelen og opinionen.

Propaganda var både kunst og vitenskap for ham - og i begge aspekter behersket han den fra bunnen av. Han tilhørte den radikale, sosialrevolusjonære fløyen i partiet og forble hele livet den hensynsløst antiborgerlige revolusjonære som led dypt under kompromissene med reaksjonen i Det tredje riket etter 1934; likevel vaklet han aldri i sin lojalitet til Føreren og den foreskrevne partilinjen.

Mens Føreren, mer og mer under krigen, begravde seg i militære problemer, nesten aldri snakket offentlig og bare sjelden bekymret seg for spørsmål om stats- og partiledelse, prøvde Dr. Goebbels, ikke av personlig ambisjon, men av en følelse av ansvar født av kunnskap om sine egne evner og ubetinget lojalitet, å fylle dette gapet. Han mente det var nødvendig at hvis lederen selv måtte kontrollere krigføringen under krigen, burde han overlate de praktiske regjeringsarbeidene til en annen; og han mente med rette at han var den mest egnede mannen til formålet! Jo verre situasjonen ble, desto større ble

ansvarsfølelsen til den lille legen, som var overalt på stedet og tok på seg alle oppgavene som ingen andre ville gjøre - det var han som møtte folket til slutt, dro til de bombede byene og snakket med de forbitrede bombeofrene og vekket dem til ny entusiasme - han tok ansvaret for det sivile luftforsvaret, fikk nesten ubegrensede fullmakter etter 20. juli 1944 og var den første som fikk jobben. juli 1944 med nesten ubegrensede fullmakter som kommisjonær for den totale krigsinnsatsen og til slutt - altfor sent - utnevnt til rikskansler for den etterfølgende regjeringen i Førerenes testament.

Men alle kreftene for ham var for lite og kom for sent. Dr. Goebbels stålsatte seg av alle krefter mot undergangen, men hans makt var ikke nok - han aspirerte ikke til embetet som utenriksminister, eller til og med kansler, for å skyve seg selv i forgrunnen, men fordi han trodde at han fortsatt kunne snu skjebnen. Men han fikk ikke sjansen til å prøve. Så lenge Riket fortsatt hadde makt til å forme sin egen skjebne, helt eller delvis, forble Dr. Goebbeis talerør for partilinjen og regjeringens politikk, uten noen egen utøvende makt utenfor propagandaen - og da han i økende grad fikk fulle fullmakter, var det for sent for uavhengig politikk.

Den revolusjonære som ble rikskansler i hans fall, i de få timene av hans regjeringstid, påberopte seg et kommende radikalt sosialistisk, forent Europa under felles tysk-russisk ledelse, og tilbød Stalin en ensidig våpenhvile og en reversering av alliansene, men det var for sent - det var en siste gest fra den politikken som denne store revolusjonære lenge hadde trodd var riktig, men Riket var nede, det kunne ikke tilby noe mer til den russiske "Vozd" ("Führer", som Stalin foretrakk å bli kalt). Etter noen timers venting og en midlertidig våpenhvile i Berlin kom avvisningen av det tyske tilbudet og kravet om betingelsesløs overgivelse fra Moskva. Den siste rikskansleren gikk i døden - frivillig fulgt av sin familie: hans kone erklærte for seg selv og på vegne av sine barn at et liv i et underkuet etterkrigstidens Tyskland uten Føreren og den nasjonalsosialistiske pregingen av staten var uutholdelig, meningsløst og verdiløst.

Og slik ble det til! Det som alene kan gi verdi og mening til livet i dagens minusverden i FRG-samfunnet, er den utrettelige kampen og det totale personlige engasjementet mot systemet og seierherrenes verden, som eksemplet, livet og holdningen til Dr. Goebbels, den lille legen med det fryktløse hjertet, gir oss styrken!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABENORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

Halting ideas such as the capitulation of the Wehrmacht on 8. May 1945 at the anti-Semitic-Nazi Bewegung should also be present in the Nachkriegszeit. That never really was in Deutschland, sondern auf glücklicher Ebene!

Alle Nationalsozialisten sind weniger affektuelle "Völkler" und Kampfmenschen als ein Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkler. Die Bewegung ist zwar etwas geworden, aber die Größe des hochgelobten "Völklers" ist keine noch viel größer als in der Vergangenheit.

Ein weiteres Gegenstand ist aber dabei, die "Völkler" - gegen alle weißen Völkler (?) - zu beugen. Seine Mittel und Einrichtungen, Chiffren und Kennzeichnungen.

Ob "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im "Sturmangriff", ob als Propagandamittel innerhalb oder auf einem internationalen oder anderen Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflichten.

Hail Hitler!
Gottard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1665 19 June 2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSK: Your current projects are obviously philosophical and art related. Please describe your views on the impact of such topics in politics.

Molly: Well I try to still update the photo gallery, but mostly I've been concentrating on Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.mourningthetrident.com/truth.htm). I'm at 21 pages now, and I have so much more to do. Studying WWII is an absolute minefield of information. You seek out information on one thing and find two more things to research. It feels a bit like you are an archeologist, unearthing the buried past. A past that they would rather not be brought to light. We can thank the internet again for the flood of information and pictures. Extremely rare stuff has

the **NEW ORDER**

Number 179 (7/20) Printed 2021 April 26, 2021 (126)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Details of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of assembling genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture direction, and non-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonaldokumentarisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info